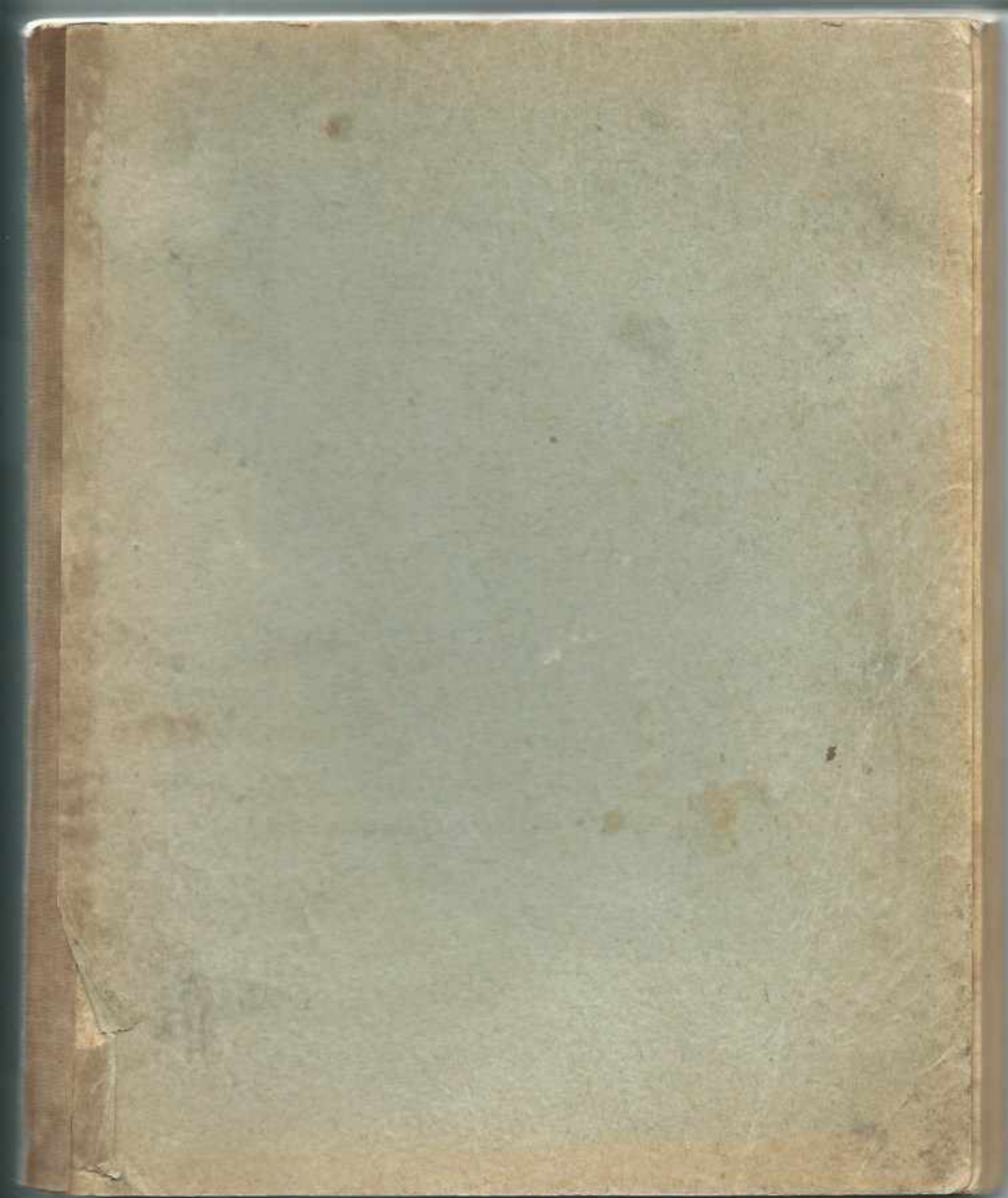

Rakas isämme kuoli valkasten kismuvallan
uhrina Suomenlinnassa 5 p:n syysk. 1918

Häntä syrjällä surulla kaipaamaan jäi, vaimo
7 tytärtä, 2:si vâryä, 2:si lapsen lasta, 2:si veljeä
1:si sisko ja laaja sukulais ja tuttava piiri
"Kaipaauksella omaiset."

Oi Kohtalo kuinka hennoit riistää,
Pois isän rakkahan meiltä.
Häntä muistamme elämme iltaan asti
Kaan se muisto on tyyntä ja rauhallisempia.
Hän kuoli puolesta oikeuden.
"Surulla vaimo ja lapset." 4/11

Murheet ei saa muistoasi viettää
Sillä kuolit sä puolesta vapauden,
Ihmisarvon ja oikeuden.
Sä annoit kaikki mitä antaa voit
Edestä halliin vapauden.

Surulla omaiset 17-17/4-18
kij. Lempi.

Lammunut on isän silmä
Käsi lämmön kylmennyt,
Loppuneet on vaivat hältä
Sydän kun on jäähtynyt.
Muistan kyltä jätit hellän
Jälkeheensä elämän;
Kiitos kiitos hälle,
Lepää rauhassa nousemaan.

Myrskyt maailmalla
Sä kuljit tunnolla puhtahalla,
Siks on helppo nukkua nur-
mien alla.

Yhtehen, yhtehen
Pääsemmekö vielä kerran
Tuolla puolen Jordan virran
Missä rauha on ijainen.

"Kaipaaksella omaiset"
kirj. Lempi 17/9-18

Sammut on isän silmä
Käsi hellä kylmennyt.
Loppuneet on isän neurot
Mit on sille määrätty
Se lohdutus jää meille vaan
Et hän sai kodin autuaan.

Sutulla omaiset. 17/9-18

Etukappale 50-50. 60 ker. 6 kor. 10 ker. väi
kainalareuk 20 ment f. karven. 1 ker. väi 2 kert 2 ker. väi
edessä f. kert. 4 ker. väi. Suor. 20 ker.

hi 5. 2 ker. 3.4 ker. 5.3 k. 2.2.

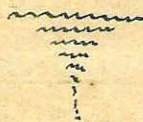
Lempi Högren.

Rungja,
sekä
Pauluja.

Päällä laajan maan, päällä laajan maan,
yhtä sielua uskon mä vaan.

Sisästä mustan maan, sisästä mustan maan,
yhden sielun luo käyn asumaan.

Maasta kaus pois, maasta kaus pois,
yhden kanssa mielen lentää pois.

Heittä sana: kuin oen kukkaselle.
Puhkas katse: auringko ihmiselle.

Elo - on kärsimistä.
Tahto - taistelua on.

Siijoitteli. Helsingissä 18/8-18.

aikansa hunkki. Siiri

Kyynneleet!

Shit' on ne pisarat,
Jotka poskilleeni,
Niin usein ruortaa jaljet ryppyyset
Ne ilon ilmauksen
Usein ilmi tuovat,
Ne tuskat ovat sydän surujen.
Ne pisaraiset kyynneitä ovat,
Helmiä sielun aarre aitasta.
Ne kiihdyttävät ruuut pistäviäiset
Ja rauhan palmut niistä idyn saa.

On kuivumaton kyynneiden lähde.
Se sydän syryyksissä pulppuaa
Se sielun Petesda on ihmiselle.
Missi aineen saasta puhdistusta saa.

Oi kyynneleet! Te jumall' pisaraiset.
En autuasta teitä ruodattaa.
Laa sielun haavat-leistä rauhan, pahamies,
Lun elon skaat sitä haavoittaa.

Oi muutakaa, te hyynel pisarat
En tiiä häpeä mä gooskullain.
Mä tiedän, Kristushenki myöskin
Hän hyynel eitä kantoi poissaan.

Helsinki 18. 8. -78. Piiri.

Olen kuin lapsi.

Olen kuin lapsi, keittoa vaille,
Lainas ja kaipa oisaila maille.

Etsin mä kättä lämmintä hellää,
ihmistä, joka voi lemp. ydellä
haaravi huoltaa, tukea mua,
joka voi murheelle uhrautua.
Sinä olet se, jota kaipaasin kauan
sain lemmeistä sinun matka sauran.

19⁴⁸ / 78.

Vieras kura.

Kauan kannoin goottani,
armahani kuraa.

— Ah, en tiennyt ajatella,
että kaikki on muuttunutta

Nyt jo sielun pyhäköihin,
vieras kura hiipii salaa,
Lieton haaveen ihmme vöihin
rinna, joka nauttii galaa.

H: ginsä 1918. shk. 18 pv.

Puruttarulle.

Et impeni sä kero lushistasi.

Et muiden lausa niistä vaikeroi

Vaan äänestän sentään huulta voi

Et! luska asustaapi sielurasasi.

Vaihk' huokaushin kohoo rinnastasi

Niin ilo katsettasi purppurasi.

Tuun lairaan sinipintaa kirkas koi,

niin koetat peittää sydän surujasi.

Ja niiden, jotka myöskin hämisät,

Lä siten elämätü lievennät.

Kyl ammaan huttaisella ilollasi.

Vaan mistä saitkaan moisen uljouden?

Oi löysithö sen kauua laistojen.

Vai saithohan sen laujan uskottasi.

H. girsi. 1977/8.

Kuu kalpea.

Kuu kalpea kulkeni kulkuaan,
kerät yö on kaunis ja pyhä,
kai aika jo annoin erota ois,
mutt' yhdessä ollaan me yhä.

Jin tuulonen hiljaa tuudittaa
lepän lehtiä uunuria
Sydän ääneli sykkien saavistaa
Lännen sauria unelmia.

kirj. Helsingissä 19²⁹/₈/18

Yksin -- --.

Käsi pöydällä istun ja kuuntelen
kun syystuuli ulkona soittaa.
Minä kuuntelen, katson, ja haavehet
mun mieleni matalan soittaa.

Minä tahtoisin silmäni sulkea,
ja mun sylini avata sulle,
mun eloni valkeaa valtia.
Pinvä joka olet kaikkeni muu.

Minä tahtoisin hetken hetken vaan
lun rannoillas itkeä hiljaa,
ja mun huoleni suuren ja haikcan
pois sulattaa hyynellen siljaan.

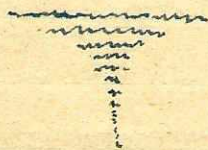
Ja silloin mun mureheni murttuisi.
kun illan pihien ruoho,
elon rätinän hyynnet vaihtuisi,

olis rinnassa uusi usko. - - - - -

Vaan haaveistani havahdan,
- ah, unta, ah, unta, vain kaikki!
Ja syys tuulen valtaraan ^{myrinnään} ~~sovelmaan~~
kuole miel' kivat kalleimmaksi.

Pois, pois, sinä riensit ja yksin vaan
minä kanteloani saan säittää;
minä soitan siksi, kuin valo taas
mutta unelmat pois karkoittaa.

Nyt yksin oik' oonkin, mä tiedän sen
sinä herran mun luokseni riennät,
sinä tulit kuin kevät, ja siltäin, oi,
mutta kaikon hyynelät liunnat. - - - - -

1923/8 18.

P. H.

Tuonen valssi.

Anna tuonen se ilmi tuoda
Etä sua lemmin ain'

Ei kuulokaan mua peloittele
Kaan sulle elän ja kuolen mä.

Sä tulit luokseni aina hellin
Kätteni pyysit sen sä sait
Sä kutsuit mua armahakses
Ja hellin huulin suutelit

Jo en mä sua tuntenut oisi
Enkä koskaan lempinyt
Niin sydänmessäni rauha oisi
Ja onnellinen mä olisin.

Oi muista sulho sä viime kerta
Jäähyvästil kun jätit sä,
Kuin olin lapsi en ymmärtänyt
Mit' ompi uhrate lempensä

Lairama lepään nyt vuottellani
Ja odotan vain kuolemaa
Huomenna kaikki näen ystäväni
Sanovat lapseni kuoli hän.

hij. Lempi 17-¹⁷/₉-18

Walsi.

Illan hiljaisuudessa minä oi
muun rakastuin
Tulin huomaa huinke
hylmänä sinä väistyt luotani pois

Oi miksi sinuun rakastuin
Rakastuin muorena oi
Luo. rauha jälleen rintani
Wie tuskat syömmestäni.

Huinke voisinkaan minä rakastaa
Niin ylpeää poikasta
Joka viemyl on minun lempeni

Tuskan kukka.

(Laulu)

1r.

Kauan olen sinua katsellut,
veripunainen tuskan kukka,
kauan olen tuoksuasi tuntenut,
on huokaillut rintani rukka.

2r.

Olen kaihoten sinua kaivannut,
olen yöt nähnyt sinusta unta.
Olen päiväni vastaan taistellut,
olen rekeni valanut lunta.

3r.

Olen silttenkin sinut poiminut, sinut
tulisen tuskan tuojan,
Olen- tuoksuotasi mä juopunut,
olen löytänyt riemun tuojan tuojan.

4r.

Olen uskean varteri kaittanut,
olen riiminä mehusi joutunut,

Ja särkenyt sydämeni.

Jos ennen olisin, tietänyt
Etlet minua rakasta.

Niin ennen olisin väistynyt
Sinun luotasi kohonnaan pois.

Kirj. Lempi 19²⁰/₁ - 18 kl. 24

Onneton

Woi onneton, vai onneton
Joka nuorena rakastaa
Se onneton, hen lapsena
Saa lemmen hahea.

Woi onneton, vai onneton
Joka nuorena rakastaa
Se onneton hen tunteitaan
Ei vainut salata.

Miksihän lemmen ruusua
Jota en saa omistaa
Se kukkii yrttitarhassa
Min unta, unta vaan.

Oliho pelkkää ihelmaa
Ettei rakastin minä sua
Se soi kuin sävel rinnassain
Ni alkaa vaieta.

Minun elämäni onnella
On yrtti katherine
Keskellä nuorta ihoaani
Se vastaa puhkeaa.

Oi ystävä, oi ystävä
Oi kallis ystävä
Ellet sinä oisi hymyillyt
En itkisi minä näin.

Oi ruusunen, oi ruusunen

Oi kallis ruusunen

Miksi niin varhain vaalenet

Minun lempi ruusunen.

Kirj. Lempi 19-20/4-18.

Unelma

Oliko pelkkää unta vain

Että sä lemmit mua

Se soi huin vävel muistossain

Mi alkaa vaieta.

Miel' oisin sänes huuleni mä

Ja pöytien hyymeliin

Syvälle pöveen painan sen

Unelmain ihaniin.

Ol' lyhyt tää unelmain

Kuin ilo nuorukosen.

Min' keväällä nään mä kukkivan

Ja jälleen huhtuvan.

Kirj. 19-20/4-18 kl. 3 i p.

Juru valssi

Nyt alan minä laulella
Mun elin hertaani,
Ja surmaani kalheraa
Kijon tälläkin lohduttoa

Mun elämäni onneta
On yrtti kalhera
Tieskellä nuorta ikääni
Se pukkies hukkimaan.

Lapseena minä laulelin,
Kuin lintu oksalla
Kuin näin nuorella ijällä
Tulin sun tuntemaan.

En vaimut silloin aavistaa
Maailmaa näin kavalaksi
Kuin äidin armaan rinnalta
Kiensin sua vastahan.

Ja ensi lemmen rakkaus
Se on niin palava
Ja onnellinen se tyttö on
Ken saa sen onniatua.

Oi onneton, oi onneton
Joka nuorena rahastaa,
Se onneton ken tunkeitaan
Ei voinut salata.

Oiliko pelkkää unta vain
Että se lemmet nautti
Se soi kun sävel rinnassain,
Ni alkaa vaieta.

Oh! ruusun muistan antaneen
Ja hellän suudelman
Ja hyyneleet sun silmissäs
Oli unta pelkkää vain.

Oi ruusumies, oi ruusumies
Oi lumma ruusumies

Oi mies' näin varhain vaalenit
sinun tumma ruusu.

Oi miksikä lemmen ruusua
Jota en voi iämistää.
Oi miksi lemmen sinua
Jota en saa omakseen.

Oi ystävään, oi ystävään
Oi kallis ystävään
Jos et oisi mua syhellyt
En itkisi minä näin.

Jos kyynelteni hoattaisiin
Kaik' yhteen astiaan
Joita sinun tähtesi
Olen saanut ruodattaa.

Miin niillä seisit kastella,
Onnemi ruusuja.
Ja niiden kultas haudalle
Tututtaa kukkasia.

Si ole mulle arvoisna
kun haata kylmä vaan
Ja kaikki sitten unhoitan
kun haataam lasketaan.

Min unhoittanut on itkunsa
Ja kaiken murheensa
Ja haudan kylmän helmassa
Min nyt jo lepään.

Kirj Lempi 19-22/9-18.

Lure (valssi)

Suomi on sauri
Eipä tiedä ken
Yksim me istun
Ikävöiden kaipaillen
Kyyneleet mun silmäni himmentää
Oi ällös itke mun lapseni noin
Kun äiti mua lohduttelee.

Oi äiti miksi
Lohduttelet noin
Rauhaa ei mulle
Milloinkaan tulla voi
Hyljätty oon, mä kuolla tahdon
Äiti oi äiti tiedätkö sen,
Sinun lapsesi petetty on.

Kultani on nyt
Minut pettänyt
Toista hän lempii
Ja onnellinen on.
Luntele ei hän enään minua
Marheeni suruni kohtalo määräs

suotohon

hulke mui tu.

tyrasti joo

kun annos kuiton

ja petti oli

kun kylläsi nina nuan

tyrasti mjos ei hella autini

muutela laatai suumuelin eun

ja nukaite jurokosta mi.

Myöskin 19-24-18

Leski äiti

Leski äidillä kaksi tytärtä
Tumma ja vaalea
Tytär tumma se kaho kumma lla
Tuli humuksi haa miina.

Tytär vaalea hävi kirkossa
Lekä seuroissa uskovien
Mäki vanhat aina kiittäen
Ja nuorisso pilkaten.

Tytär tumma se pojat ymmärsi
Saattoi tuntehet hehkumaan
Saatti päiväkseen, saatti hetkeksi
Monenkin loivamaan

Tytär vaaleaan äiti luottaapi
Hänen tiensä vie taivaaseen
Meän tunnasta hän on murheissain
Hän on maailman lapsen.

Sinut rintaani vasten painanut,
ja sinusta tervoä tuonut.

5v.

On rintani nyt minun riutunut,
on luskani luhahetelty,
on mielikuvani haihtunut,
on lumosi karkoitettu.

6v.

Mutta sittenkin, sitten ruusunni,
veripunainen luskan kukka,
minä sinulle suitsutan uhrini
sinä tulinen tumma kukka.

Helsingissä 19¹⁷/₈ 18.

kuji. Lint

Ennen kuolisin, kuin luopuisin
Olet ihanan nuorunden
Tumma lausui niin kun hân temmattiin
Tytlän tankuan pyönteisiin.

Kului yö, kului kahs!
Korin vaaleaks hävi tummiken poskuel
Tuli sanulla veri rinnasta
Ja kyyneliet silmistä.

Tytär vaalea rukouksissa
Käöntyi päin Jumalan
Hyvin Herra teit että siskoani
Olet alkanut kutsuamaan

Kului yö, kului kahs!
Korin vaaleaks hävi tummahan poskuel
Jopa tanssissa yöinä kalmanatena
Meri takrasi vaattehet

Tytär vaalea rukouksissaan
Käöntyi taas päin Jumalaan

Hyvä Herra teit, että siskeni mit
ei totellut humininkaan

Kellot soittavat, nuoret kantaen
Tummaa tyttöä hautaan
Tytär vaalea äiti rauhasta
Mietin kaurujen hoitolaan.

Kirj Lempi 19-22/7-18

Viaporin valssi

On holhon kolhko mulle
Tuo muisto Viaporin
Kun surman sunnun syöksit
Minun rakkaan isäni
Twin raaka oli sun luontosi
Ja kylmä sun sydämiäsi
Kun hennoit veljeltä riistää pois
Pois rakkaimmman puoltajan.

Kuinka hennoit oroksi jättää
minun nuoren neitosen.
Kuinka hennoit peittää surmalle palaran
rakkauden. Oikeks elää ei saanut nuori-
nainen maatansa lempivä
Oikeks elää ei saanut veljeyden
vapauden puoltaja.

Palattu elämä. (valssi)

Laine miks armaan veit multa
Kaudeks pois kotirannoilt täältä
Minun yksin jätit suuremman tänne
Kaikon kumman ninteeni saatoit
Palaatko kansanaan takaisin
Kai jäänelkö sinne sä jääksi
Tule takaisin oma armaani
Sua kaipailen täällä vaimen
Rannalle ithiessain.
Tule, tule armaani, tule ensi lempeni
Sua täällä kaipailen
Yksin istuessain.
Tule tule armaani, Tule, tule jo.

Laine vaahtopää mun kauaksi viepi
En kuule enää ithua rannalt
Siellä mä itken siksi kummes
Sinua en enää nähä sa
Oi mun oma armaani
Hurhe nurtaa mieleni

Oi mihi minä sua rakastan
Ja huijenteen en saa omistaa
Jota aina unelmain
Tule, tule armaani, tule ensi lempeni
Sua täällä kaipailen
Yksin istuessain
Tule, tule armaani, tule, ensi lempeni
Tule, tule rakkaani, Tule, tule jo.

Kirj. Lempi 19-²²/₉-18

Syksyn lapsi

Onnesta kertori lammikoss' laineet
Onnesta kevät kukkainen
Onnesta kertori lairahan tähdet,
Minä yksin en tiedä onnestani.

Kuka tie onneni aistamyt mulle,
Kuka tie onnestani osallinen,
Kellekä onnea niin liaksi luotu,
Niin mulle ei yhtään riittänyt oo.

Useinkaan äitini minulle kertoi
Kuin minä onneni kaipailen
Sinä olet syntynyt syksy-yöllä
Sinä olet lapsenon hyymelten.

Tuunyt oi rauhoitu rauhaton rinto
Jos sulla onnea nyt vähänkin on
Sä' harvoinkaan nuusujen hukka tarhoon hautto
Käy elomme raskas tie.

Kirj. Lempi 17^{22/9}-18

Hautaus merellä

Tuuli heimutellen laivaa
Tuuli laiva hiljalleen
Kuoli johon unen lailla
Wiepi elohon.

Hyvästi nyt armahani
Lähtö ompi tulosse
Oi kuin hauska oisi kuolla
Oman armaan sylissä.

Hyvästi nyt vanhempaini
Lekä veljet sisaret
Oi jos ehkä tietäisitte
~~Minun~~ on minun hautani

Hyvästi nyt isänmaa
Suomi on minun syömykseni
Vaikka rantajosi enää
Kähdä saa mä milloinkaan.

Sini aaltaloita pitkin
Laiwa uljas heinuaa
Lämmeri rusko purppurainen
Tilan tuloa ennustaa.

Kannella on kaikki hiljaa
Ilo laulut vaienneet
Peräsimen ääni yksin
Hiljaisuutta häiritsee.

Kapteenilta huulu käsky
Purjeet alas reilataa
Laiwan surulippu ylös.
Puoli tanhaan nostakaa.

Kapteenilta huulu käsky
Purjeet

Sillä märkään kylmään kantaan
Täyttyy meidän laskea
Yksi toverimme jonka
Elämä on päättynyt

Leili kankaasta on aikin
Walmiiksi jo laitettu
Merimiehen vaaraan lapsaan
Laiwan hylkeesi sidottu.

Kapteenilta siunattuna
Rummis mereen laskettiin
Kyynelelmin meripojat
Siunausta huumleli.

Uinakda siel vienoisesti
Tundittuna aaloilla
Lanan vien onä armaallesi
Missä sulhons lepäjä.

Lipä meripojan hautaa
Liljat ruusut kaunista
Alto tulee toinen menee
Merta laiva hyltää vaan

Tundittele tuuli vieno
Yli synkän hautausma

Tule rauhan hyyhky pieni
Ole merel kanssani.

Eipä tiedä isä äiti
Eikä veljet sisaret
Eipä oma armas tiedä
Missä sulhons lepäjäi.

Kuj. Lempi 19-²²/₄-18

Kalma kuljama.

kirj. Laim Kyösti.

Mies nuori liusa vaelttaa,
syys lehti hiljaa putoo.
Ken korvessa nyt kalkaa kangastaan,
häiväätteitäänkö neitoyt kutoo?

Ken on tuo kumma kulja,
min käsis' on elon loimut?
Ja metsä mies jois karppeen kiuruhtaa,
hänt' ottaa omam onnen taimet.

Liel' ottaa nuori naurusun,
huo päivä säteen kehton.,
Ei langat luista, solmut sek aontun,
mitk' hankuaa jo varjot ehton?

Ken salaa painaa poljintaansa,
soi outo ääni vastaa:
nyt kotona yö ^{huuto} kangastaan

Sotamiehen laulu.

Nyt lujan hattuun täydyn jättää rakkaan
Ja alistua kohtaloon, mik' ompi osani,
ja jäähyväiset täydyn lausuu raskain hyijnein
mun omaisista erotes on hetki katkerin.

Nyt murkumielin täydyn lähtee onneeni kohti
sinne missä Tuonen miekka liikkaa laikoa
sinne missä vihollisen tulet salamoi,
missä sävel suruinen sen kuolon kellon

Kyynel kylmä kastele äidinkin postkipäät
kun hän muistaa lapsensa ennen pienenä
raan nyt kun kukka puhkes juuri kukkiin
sen Tuonen kalla temppaskin yrtiksi kuolaa

Pien on hetki vertainen se sotamiehellä
rai käsky tulla taisteluun raiti millä hetkellä
on kohtalo se sotamiehen aina häilyvä
en tiedä koska Tuonen kellot kaikuu sarelta

Hän kuitenkin on aina valmis sotaan lähtemään
kun vihollinen korala se maata täijyää
hän pelhaamatta astun sotaintamaan,
kun muurina hän seisoo suojana syinnyinmaaan

Oi jospa minis herran velli sen ajan kaittävan
että ne verivisrat näkis huiouvan
että rauha kallis oisi kansain keskeillä
että verivisrat entiset eloo täydeltä,

Sotamiehen elämää ei suusut kaunistu
raeltaa hän usein saapi maille vierailla
veli veljest eraitetaan itään lautehen
soturille usein tuoksuun nussut hyynelten.

Oi, itä länsi etelä vastaa mulle nyt
miksi minä soturiksi olen syntynyt
oi vutathagette missä veljein heurakunapuan
missä hymimään hälle sen kuolon hellot poi.

Metsäkylässä 19-5/19-18
Teij Lempinen Jögrén.

2 Rayambellof. halikharat. halga,
 Kulkarni Kuntir. Kurella. halga,
 Kulkarni Kurella. Kurella. halga,
 Kulkarni Kurella. Kurella. halga.

2. Rayanbellof. halbbarat. hufaa,
 kuilonen kuittir kuarella nufaa.
 oluunke ruumiel noutana hufaa,
 ermentkin alinana peltaa.

2. Rayanbellof. halbbarat. hufaa,
 kuilonen kuittir kuarella nufaa.
 oluunke ruumiel noutana hufaa,
 ermentkin alinana peltaa.

2. Rayanbellof. halbbarat. hufaa,
 kuilonen kuittir kuarella nufaa.
 oluunke ruumiel noutana hufaa,
 ermentkin alinana peltaa.

2. Rayanbellof. halbbarat. hufaa,
 kuilonen kuittir kuarella nufaa.
 ommenke nunniof niojuna hufaa,
 ommenkuu ommenaa pufaa.

2. Rayanbellof. halbbarat. hufaa,
 kuilonen kuittir kuarella nufaa.
 oluunke ruumiel noutana hufaa,
 ermentkin alinana peltaa.

Laulu.

Minä kuntamolla kuljeksini
oli rakkaus mielessäni
En silloin vielä tietänyt,
että maailmassa petost'on.

Minä poikaa olen lempinyt
ja poikaa rakastanut
raan nyt en enää lempisi
enka edes muistakaan

Oi poika miksi annoinkaan
sul' ensi lempeni
Oi miksi annoin raiskata
minun nuoren imperi.

Minä puen itseni tuommaan pukuun
ja raakea nauhoilla
ja annan maailman arrata
että ketä minä rakastan.

Minä puen itseni mustaan pukun.
ja menen luostariin
ja kautta lujan vannon sen
että en mene naimisiin.

Atyt kuljen kylän kuyilla
leipäni keijäilen.
En keijäile sitä itselleni
vaan mun pienelle lapsellein.

Kij Metsäkylä 19-¹⁵/₁₂-18
Lst.

Sun sielus syryyksiin
katsahdaa

Sun sielus syryyksiin katsahdaa
En taitais, en.
Wain haukaa ihaella, rakastaa
Sua rakkeen.

Sun sydämesi onni rauhanmaa
Ja pyhyden.
Siellet hyvät hengettäret asustaa
- Ja tunnen sen.

Niin, tunnen nytkin niinkuin hiljalleen
Lumotar mun
Ihmeinen valo virtais sydämeen
Sielusta sun.

kiz. Nurmijärvi 19-²⁷/10-18
Lempi.

Onni.

Ettekö luule löytävän onnea
tieltä myös tuskaisalta?
Sielläkö onni vain, missä on riemun
pumaisten ruusujen valta?

Ettekö luule kohdussa korpien
oleran onnenkesän?
Sielläkö onni vain, kukun on inehmo
laatinut pehmeän pesän!

Onni on usein ystävä köyhän,
juurella hongan harmaan.
Osatan onnesta aaleli, asukas
palatsin auringon armaan.

Väistän salaa ruusuja riemun,
onni niin herkkä ja hieno. --
Itse onni surun ja tuskan
sydämenkukkanen pieno!

Kirj. Melsäkylässä 19²⁷/10-18

Lempi

.....Tule.....

Tule, tule tuttava
luonelan impi.
Tunteeni hohda jo
tuhkaksi palaa.
Kohda on kanelle
hukkien korret.
Kiviani sinua
riutuen halaa.....

Tule, tule tuttava
luonelan impi.
Tiivekäs sieluni
kauaksi kanna.
Täällä ei tilaa
hylliksi mulle
Maureen suojaasi
saapua anna.....

Piij Mätsähylässä 19. 10. 18
Lempi.

Sinä yksin sen tiedät.....

Sinä yksin sen tiedät, oi poikani, oi,
minä turhaanko vuosia vuotin.
Minä lemmin niin paljon kuin lempia voi
ja sinunkin lempeesi luotin.

Sua pyydän mä kerran sen kertomaan,
sinä tiedät sen, poikani, yksin,
eri teitäkö elossa hulkea saan,
vaiko hamssasi käsityksin.

Jos nimeistä kertoisi hymyiset huulet,
miin haihtuis mun huolteni huolto.
Tais poveni pottolohan raikkahat huulet
ja syksyyni surimen tuntu.

Kij. Kurnijärvi 19. 27/10-18
Lempi.

oottam ja Aidin mieltä.

Kirj Aino Somero.

Siellä on lapseni vanhina hiutuu,
sielunsa määntyy ja ruumiinsa riutuu,
lapseni, kiharakutrini muun.
Kukaan ei tiellensä kukkia laita,
kukaan ei pojulle puhdasta laita,
tekirät lapsesta unohtedun.

Siellä ei lämmitä äitien lempeä,
maailman makti on voimallisempi,
riistivät, veivät aarteeni muun.
Siellä on harmajat, harmajat päivät,
tuskien lunnut ja surujen häivät -
göhyt synteeä saartaa sun.

Siellä on yksissä hyvät ja pahat, -
Siellä ne äijyvät lapselle tylyt,
jäätävä kylmyys osansa on;
siellä ei lämmitä lempeät sanat,
horvissa kaihuvat karkeat manat,
lapseni tuska on pohjaton.

ei sairas vaimos vaati lastaan.

Mies kiirehtää, si rauhaa saa,
kuu jotain julmaa salaa,
kuin käsiini iina loistaa sydän maa,
miksi' mökin tuli vielä palaa?.

Mies oven auki tempase,
kuin haata rinta painaa,
Ah, - kangaspiilta kalma truijottaa:
on nuori vaimo valkee vaimon

1978/9.

Pini.

H. hi.

Siellä mun pojuni istuu ja muottaa -
jaksako päivien nousuhun huolta? -
kehtääkö elämä sinäisen? -

Lapsi ei tiedä viestejä valon
telkien takana kauhean talon,
tuntee vain kotitalon vääryyden.

Kirj lähän Lempi. Sjögren 19-

Ajan ajatuksia.

Wain yötä ma näen - en muuta,
vain yötä ja ithua nään.
Ei sinulla kullaista huuta;
ei päivää, ei helteäkään.
Kerri talvi ja kevät ja kesä;
tuli syksy - sama sanoma lie;
on tuhkana tuhannen pesä
ja täynnä on hautojen lie.

Hyljätyn laulu.

Oi kuinka sua rakastinkaan silloin,
kun omanas ja luonas olla sain.
Tlostä minun silmäin silloin säihkyi,
kun, armahani, sinut nähdä sain.

Oi miksi tiellenin sä armas saavuit
Oi miksi tuskani mulle rintaan tait?
Oi miksi onneni ja lapsuus rauhan,
Oi armaasini miksi hennoit rustia pois.

Jä suudelman mun huulilleni painoit
Tuo ensi suukko polttarainen on
En nähnyt muuta kuin sen tumman tukkas
Ja huulet kuumat tunsin poskellain.

Oi kuinka olin onnellinen silloin,
Kun huulinkin että sä lemmittit mua
Waan onneni ja toivon silloin pettyi
Kun näin ettet mua enään rakasta.

En elää tahdo enkä elää jaksa
Sillä sydän pakahduupi tuskasta
Ei elämä mulle ruusujansa tarjoa
Vaan murhe maljan mulle tarjoaa.

Mua meren aallot ystävähseen kutsuu
Ne lupas lempes mulle sovittaa
Tai kosken huokhuissa mä levan löydän
Oi kuinka sulaista on siel' uinahtaa.

Klänkkälässä 19²⁷/10/18
Aino Wahlberg.

Tähän Klänkkälässä 19³⁰/11-18
Lempi Jögrén.

Syljätyn valssi.

Sen ruusun löysin sallimus sen johti
sen ruusun kauhikin ja hurmaavan
Sen pari paisui silmät säihkyi tulta
sen audon väreen tunsin rinnassain

Styt on jo kesä mennyt senkin verran
että ruusunin on toinen taittanut.

Oi tule kesä tule vielä kerran
oi etkö tule kesä millainkaan

Oi miksi huokaillet sydän parka
oi miksi valitat niin vaikeaan.
Minä olen luotu maailmalle yksin
ei kukaan tarvitse mua muistella.

Se paika jolle sydämeni vannoin
hän lupasin sen pitää tällä
Waan rikkaus sai hänet vietyks
pois unhoitti hän kaikki valansa.

81-56
Rikkaus on perikato suuri
kun rakkautta vielä suurempi
Kun sydämmesi herran rannat mulle
niin kuin kas tainen voi sen valloittaa.

Se poika oli petollinen mulle,
joka sydämmeni mulle valloitti
Kun Luojan koston kovan toivan hälle,
kun minun raukan näin hän hyljäsi.

Minä menin alas Käsijärven rantaan
ja ikävissäni yksin laulelin.
Minä muistan kuinka katherasti itkin.
kun tiesin että olin hyljätty.

Minä istahdin sen Wöman virran luohe
sen pinta oli hirkas päilyrä
Sen rannan poika heuta laivaaan Luojan
että herran koston vielä sinulle.

Oi Luojani oi kuinka olet julma
näin kovan kohtaloan minun johdettit

Siinä olen niin kuin oisin maailmalla
ihan lemmen kärsimyksiin syötynyt.

Netsä hylässä 19³⁰/₁₁ - 18
Lempi Jöögren

Wanki-isän aatoksia.

Kij. Aino Somero.

Täällä istun teljettynä
ovet uivat aukke mulle.
Mietin, tutkin tunnoissani,
hysyn: mitä teit sä, rikoit,
kun näin raskas taakka sulle? -
Ymmärtää en saata syitä -
mutta teljettynä istun.
Polku täynnänsä on hyitä
Varmaan huolan oma olen.
Tuskin täältä koskaan pääsen,
tuskin koskaan enää olen,
vapahana valtauteita -
tuskin enää koskaan saamen
tarata ja nähdä heitä,
joita oin päivin siunaan,
joita kohti aatas kulkee,
kunnes huole silmät' sulkee.....

Pelkään: tänne tyrmään näännyä,
sydäntyönit lakkaa hiljää. -

Kenpä sitten hoitelen
kodin köyhän nuorta nijaa?
Isän armaat kultahäpset!
Puka teitä rakastaisi,
lapsuutenne harmaat päivät
kenen hymy kirkastaisi? -

Aatella teitä siellä
tuskan, toivottomuden tiellä
ihan isän sydän halkee....
Koette jo pistot, pilkat,
synkät rajot tiennu saartaa,
ilompäivät elämäänne
tuskin enää koskaa kaartaa.
Woi niin suuret, suuret surut
leimaavat jo teidän tiennu,
isän amat pikkusurut! -

Mun jos katkee jousenjännän
jos mun täytyy kuulla tänne,
jos en enää koskaan palaan,
jos ei enää koskaan teitä

Muisto.

Kuin tuntemattomat olimme,
ja ystäviksi tulimme,
Niin jysyköin se ystävyys
ain' asti kuolemaan.

Helsinki. 19th 18.

Päivi.

isän hellä käsi halaa,
muistakaa muun kohtaloni,
muistelkaatte lempein sanoin,
alkaa kirouksin, manoin.

Täällä istun teljettynä -
mutta totuus ohje aina
oli elämäni tiellä.

Wääräys tuntuu ei paina;
tannonut en koskaan pahaa,
himsinut en kultaa, rahaa.....

Metsäkylässä 19-¹/₂-18
Lempi Jögrén.

Wallankumous.

Jopa kauan kammotut kahleet laukes,
ovet vapauten myt kansoille aukes,
suku sorsetun astui synkäästä yöstä,
tuli syät syain työstä.

Kun myrskyinen ilma, niin ryntäsi kansa
ja tahtoi takaisin vapauttansa
Sen edessä seistä ei tahtanut kukaa
joko kuolla tai kulkea mukaan.

He nostivat punaisen vapausraatteen
ja laskivat ilmoille armahan aatteen
käden käänteessä sortivat sortavallan,
sataruusia kestäneen hallan.

Piks' syytä on kiittää teit idän veljet,
te poistitte meiltäkin saivat ja teljet
Piks' sormet me sormien lonkihin lyömä
kun valkeni yhteinen työmie.

igostelohuol Wangin laulu. 1890. 11

Auran aallot kiljallensa laskee,
Niin monivaiheisena merehen
Sen rannall' istuu poika ranniklassa
Muennaisyyt - tarjoo hänle muistojaan.

Mennyttä on muoruuteni aika
Kun kukoistukseni kaikki
Kunna kuin esi pienestä purosasta
Tai kukat riheättö murmelta

Aitini varmaan syläillessään mua,
Haaveili tulevaisesta onnesta.
Oi äiti, älä soimaa sinä mua,
Vaikk' haaveilusi häipyä ranniklaan.

Elää, kasvaa kuin kukka kalliolla,
Jota illan vieno tuuli häilyttää;
Kun syksyn myrskyt kulkee rannoissaan,
On tempaava tuon kukkan mukanaan.

Wanki raukka hän laulun laulahtaapi
Hän vastausta turhaan odottaa
Kun raudat raskaat on helähtääpi,
Vastaus kolikko hälle kajahtaa.

Wangittu olen ruotta keksitoista,
Aina poika muori, kahdenkymmenen.
Suljettu on muorinieni aika,
Tuohon syntykään rauhikomesoon.

Anna anteeksi minun kaurat rikokset
Äiti hyyneksilmin anteeks anelen.
En saa minä muuten rauhilassa rauha
Oi vastaa äiti, vastaa minullen.

Maailman polku on täynnä hyyneleitä
Aika' murhe minut tullaani yllätti
Pain nauttia vain hetken muokkudesta,
Kun maailman ilot minun vietti.

Wankilasta kun vapahaksi astun
Kuin eturan saallat on onnea vastassa,

Kuin hiljaa hiljaa vaimun isäntän alle,
Oi äiti, älä kaipaa lastasi.

Kirj. Metsäkylässä 19-11-19
Lempi.

Reisurpojan laulu.

Alasti syönnyin mä maailman helma
Ja itkulla alatin elooni tääl,
Hään luojani sinua mua rikkaaksi kerran
Luonansa ylhäälle pövien pääl.

Paikan mä tiedän missä mä syönnyin
Missä mä lapsena leikkisä löin.
Siskoisten pienoisten kanssa mä illoin
Tilolla huoletta leipääni söin.

Hään sallinut ohjasi jo muorena varhaan
Mun matkalta leipääni ansaitsemaan
Hään luojani sinui sinä tiedät sen parhaan
Missä mä haudani vihdoinkin saan.

Paisaalla tuhannet kynttilät loistaa
Keräsen majani valaisivat.
Pimeän yön pois luotani poistaa
Ja ihmäksi asuntori kauris tarat

Kettuilla luolat ja linnuilla pesät
Ja karhuilla koverassa asunto on
Vaan reisaavaa poika se kerät ja Talvet
Kodille kulkee ja huoleton on

Täiväällä tähdet mun siskani liehee
Ja merellä aalto mun veljeni on
Siika se rientää ja ruodet ne vierii
Kallimus eloni ohjathohann.

Maailma ei tunne mun kohta toani
En elosta kuolosta tiedä se ei
Vaan ylhäinen isä sen tietä parhain
Joka mun eloni säästänyt on

Vuosisa monta mä mittaillet olen
Mun aravan majani suruunne vaan
En päätyä seiniä mä löytänyt ole
Ja siksi minä huolelta kulkea saan.

Oi Suomi sä armahin syntymäni
Suo hehmassas tällä mun mukkaa pois—

Kuin kultaa ja hopeaa sulista en raadi
Kuin eläni vapaa ja huoleton on.

Kirj. Metsäkylässä 19-^{8/3}-
L.P.

Walkosten rankina.

Järel... Elen mainingit korkeus ha

Tähdem satterni kalleimman
oon mä rankina valkoisten
Tuota itkeni äitini armas
isa hänniä ja hapsinen.

Sydän surut värähtelemään
Tiskeni armahan huulet sai
Oessa hehkuvan kotilieden
Konsa sammui illan koi.

Metsän källissä kaukaisessa
Laulaa kallehin kainogaan
Luona akkunon kyyne silmään
Katoor täikteen tuihkinaan

Olina suojassa piotimien
Laulan lauluja muistelmoin
Kruistan lempeän kerähetken
Riemut itojen ihanain

Kanss' neitosen, hirkas silmän
Hinan kaholla soudeltiin
Siellä kutojien liskkehessa
Wala kallehin vannottiin.

Aina vannoinme sorretuita
Puoltaa hetken viimeiseen
Silloin postki postehen pain
Pinta rintahan lämpöiseen.

Neito armahin vielä kanssas
Toiveet kaunistit toivottiin
Malan yhteisen muistan aina -
Pelos' itke sa armahin.

Si mun sorsessa painu pään
Thunioygyttä mä ihemoin!
Sille laulun, nytkin soipi
Sille ahriksi käyde' vain.

Kiellä koittari nusi päärä,
Työmme nostori kunniaan

Pöytä sävelletä.

(Hj. Jali Joutsen. 14 v. uot.)

Kyl syksyn ensi myrskyt myllätkääpä,
ja vettä vihaisesta irhmoilee.
Ja ruven suloisuudet meillä jäysi.
ja lehdet alas puusta pudottei.

Ja kolkoksi muuttui kesä, lämmin; hellä,
kuin syksy raapui tänne pohjolaan.
Ei enään linnut sulosareilla
laulele meille kauno lauluaan.

Taas tuhat järviemme sinipintaa
onno laineet vahtoharjat huuhtelee,
ja vasten rauhallista kotirantaa
one myrskyt mylläksä roiskuu.

On suni lämmin ollut ihanainen
Ei vertaa sille joihin aikoihin.
Vaan ihannuushin herran katovainen
ja kesä muuttuu syksyn myrskytin.

Hj. Jali

H. ki 19te/8 18

Viham, sorsan ja raimon vallat
Tukkuu yhäiseen unholaan.

Sankarimmekin silloin saimme
Jotka anneksi ihmisten
Rauhan työssä ja toiminnassa
Uhrasimme nimeiset.

Silloin käymme mekin kässä
Korkean ihanteen
Uuden uskan ja aamun hoitan
Tiemme rintahan jokaiseen.

kirj. Oskari Kytölä 1937/19 L.

Syksyn unelma.

Miksiä itket tyttäni rieno
Mikä on surusi suurin syy
Kerro se mulle tyttäni armas
Kohta on haikuttava surusi syy.

Miksiä silmäs kirkkaat ja suuret
Kyynelet helmukin peittäneet on
Miksiä muosun puryspura muules
Turusta hiukan jo raolentunut on.

Tiennyt et varmaan
Mun tyttäni armas
Että iloa elämä iänsä ei oo
Ehkäpä sulle kohtalo karras
Riemujen muusosen taittoi jo

Lausu sä säis mun tyttäni armas
Miksiä itket ja suuret sä noin
Kohta on haikuttava surusikava
Lohtua lausoihin jos vaan saan

Ohkoi on jota raaten mä edon
Hillole mun sydäminni on sykkäile
Häide mä kinnun ain iäst kytymään hoidaan
Rakka ei hän kempaan kunko ollenkaan

^{Min} Häide mä kinnun ain juttahan kun
Ojainno nauti oä onnestasi
Ohkaja kerran hoidan Huolla puolla
kun kempaan onnistaa aam onnaani

Hyv. ohkajasydän 19-11/3-19
Lempä

Aidille

Äiti äiti älä säimaa
Vaikka häntä lemmin vain
Enhan ole mulla raimaa
Jiti päästä lemmeistäin

Älä muhtele mua äiti
Vaikka häntä rakastan
Vaikaa oi äiti kallis
Oisi eläni hänetä.

Enhan tiedä miten liehee
Tuhkeemut se rintasaan
Minne rikdoin se mun vee
Sit en tiedä, - lemmin vain.

Sydän pötee polttarasti
Liekki siel' on - rakkaus
Kiehuhoon se sydämessäni
Kutuntta se mulle tuo.

Kuulut häpyy rauhatanna
Karsii mielen päivin oin
Vaan en tairo aikaa mutta
Lemmin raan ja ikävoim.

Äiti älä soimaa lastas
Mutta älä säälikkään
Tiedä lempi joskios raskas
Se hälveneepi itsestään

Ohit si en lempisi mä poikaa
Joka on onun mieleinen
Enhan voi mä häntä heittää
Vaikka tahtoisinkin sen.

Silloin murtais sydän muulla
Jos mä hänen heittäisin
Kaikki muut mä voisin heittää
Vaan en lemmeen kaikooa

Mutta äiti oisko silloin
Ohainen työsi päättynyt

Eipä vaan mut sydän toinen
Oisi myöskin murtunut.

Huule äiti aisko silloin
Miehes tyydytettynä
Pil'en huule että koska
Rauhas voisit levätä.

Kirj. Metsähylässä 19-10-
Lempi Jögrén.

Kulkurin laulu.

Kulkurin posket ne punottoa
ja ei muiden rari muutu
Ei ne tytöt hienoimmathkaan
kulkuri poikaan suutu

Kulkurin tiellä on tyyntä ja tuulta
myötä ja vasta maata
Odotellen tuulella tyvenettä
Ei kulkuri poika saata.

Kulkuripöjällä on heiliä monta
särösen kolme sataa
Mikähän retku se tänäkin yönä
Heilani mieressä makaa

Kulkuri poika ne koinatkin haavehuan
ja kylän ämmät ne ilkkui
Mikähän retku tuokin lievee
janka varras hengästä vilkkaa.

Laulu.

Minä nuorena mailmalle lähdin
Jain oroksi vanhemmistain
Minä voinalla itkuni sulin
Ja surun menetin näin

Minä vierasta palvelle kaitin
Vaan sita en saattanutkaan
Minä oyuuttam paima vaan maitin
Enkä herraani totellutkaan

Vaan sitte kun tulin minä mieheksi
Ja tarasat kätöni oain
Stain rikashan minä sit' olin
Ja maailmalta kunniaa hain.

Kun olin minä nuori ja mukkea
Siin neitos rakastelin
Hän oli niin helpe mun suhtea
Vaikka korin hänt rakastinkin

Minä olin meidänkin saanut
Taan oita en saattanutkaan
Ehni pullosta ystävän löysin
Ehki meitä muistamutkaan

Minä hotellin sisälle menin
Kuin syltit sen näyttelivät
Ja ne hotellin hellimmät neidot
Taas lesini näyttelivät

nyt jätin minä huomaani huolein
Ja rupeaan runoilemaan
Nyt kukaan vaivaksi vaihtui
Ja vaivani loppuivat pois.

Metsätyttö 19 $\frac{24}{3}$ - 19
L.

Laulu helvetissä.

Lyö liekki polttavainen yli pään
ja annettamat tuossa miehet, naiset,
mã prinssipidein raitattavan nään
ja ilman täyttöä huudot vihlovaiset.
Ja soprusointuun sekaortoiseen
Jma harpun kielin lyön ja laulun teen.

Ja vaikka rankityrmä, hirsipuu.
Joen laulamani laulun lunnas pisi
— on siellä ennen muo mami muu-
en sitten käään ma vaiti olla voisi,
raan uhmin, ylpsein virren synkeään
nyt kuolon kurimossa vieretän.

Se auringon ei ylistystä soi,
ei kerrä nuoren keraän kukka maista.

Jo illan uuraan peittyi kotilahti
Viimeinen ruskeiva katoaa.

Jo ulapissa kuules soittoa Rhti,
On soittonsa niin tyyntä uinuaa.....
Silt' kuunnellussa silmä, silmään saa
Ja tunne armas poreen kohoaa.
Ja tunne tää, on elämää
En viihähtävä elon hymy
En katse kauriin kaukomaan. — !

Siit' päivän myrskyt ei sortaa pois,
Siis uon tyyneessä uinuu pois
Ja unhon helmahan haiktuu.....

Katkelmia.

Stun loisessa herran löylää kaksi,
onajan laittaa he kujan paraan.
Ja laulain venturia soittaa kaksi
sillä yksi jäi melan paraan.

Shit' on elo enimmin ?
Murhella!

Shit' on ydin useimmin ?
Murhella!

Shit' on hyvät kadottaa ?
Voittoa!

Shit' on, pahat kukistaa ?
Voittoa!

Laulu helvetissä

Lyö liekki polttarainen yli pään
ja onnettamat tuossa miehet, naiset,
mä piinapikkein raurattaran nään
ja ilman täyttoa kuudot vihloraiset.
Ja sopussointuni sekavartaiseen
Jma harpun kielin lyön ja laulun teen.

Ja rikka rankityrmä, hirsipuu.
Joen laulamani laulun lunnas pisi
— on siellä ennen muo mmi mmi—
en sittenkään ma vaiti olla voisi,
raan uhmin, ylpein virren synkeään
nyt kuolon kurimossa vieretän.

Se auringon ei ylistystä sei,
ei herru nuoren herään kukka maista.